

Sygn. akt I PK 46/15

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z powództwa S. D.
przeciwko F. Spółce Akcyjnej w B.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 listopada 2015 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach
z dnia 30 września 2014 r., sygn. akt IX Pa 281/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy – Sąd Pracy w Tychach wyrokiem z dnia 31 października 2012 r. oddalił powództwo S. D. przeciwko F. Spółce Akcyjnej w B. o uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne. Sąd uznał za uzasadnioną przyczynę wypowiedzenia umowy o pracę „niską przydatność zawodową powoda spowodowaną nadmierną absencją, dezorganizującą pracę odcinka, niską jakość świadczonej pracy, słabe zaangażowanie w wykonywaną pracę.”

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy w Katowicach wyrokiem z dnia 21 maja 2013 r. uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Tychach. Sąd Okręgowy stwierdził, że zebrany w sprawie materiał dowodowy dawał podstawy do przyjęcia, że przyczyny podane w wypowiedzeniu umowy o pracę należało uznać za pozorne bowiem rzeczywistą przyczyną

wypowiedzenia umowy o pracę powodowi było zmniejszenie zatrudnienia. W związku z powyższym obowiązkiem Sądu Rejonowego przy ponownym rozpoznaniu sprawy było rozważenie, czy nie zachodzą przesłanki z art. 45 § 2 k.p.

Sąd Rejonowy – Sąd Pracy w Tychach, po ponownym rozpoznaniu sprawy, wyrokiem z dnia 28 stycznia 2014 r. przywrócił powoda S. D. do pracy w pozwanym F. Spółce Akcyjnej w B. na dotychczasowych warunkach.

Po rozpoznaniu apelacji pozwanego, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy w Katowicach wyrokiem z dnia 30 września 2014 r. oddalił apelację. W uzasadnieniu wyroku wskazane zostało, iż dokonane w sprawie ustalenia faktyczne potwierdziły, że rzeczywistą przyczyną wypowiedzenia umowy o pracę powodowi była sytuacja ekonomiczna – zmniejszenie zatrudnienia. W tej sytuacji to pozwanemu należało zarzucić działanie sprzeczne z zasadami współżycia społecznego bowiem chcąc uniknąć procedury wdrożenia zwolnień grupowych podał powodowi pozorną przyczynę wypowiedzenia umowy o pracę. W ocenie Sądu Okręgowego podana w wypowiedzeniu umowy o pracę przyczyna mogła być wykorzystana przez pozwanego jako kryterium doboru do zwolnienia.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wywiódł pozwany, zaskarżając go w całości oraz wnosząc o uchylenie i zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji.

Skarga kasacyjna została oparta na naruszeniu przepisów prawa materialnego – art. 45 § 1 k.p. poprzez niewłaściwe zastosowanie wyrażające się w bezzasadnym przyjęciu, że wskazana w wypowiedzeniu umowy o pracę przyczyna była „nieuzasadniona”, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż podana w wypowiedzeniu umowy o pracę przyczyna uzasadnia rozwiązanie stosunku pracy.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został uzasadniony jej oczywistą zasadnością, która opiera się na stwierdzeniu, że uzasadnione w rozumieniu art. 45 § 1 k.p. jest odwołanie się do licznych absencji chorobowych pracownika, jako przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę. Sam fakt jednoczesnego przeprowadzania zwolnień z przyczyn nie dotyczących pracowników

nie stanowi przy tym przesłanki dyskwalifikującej wskazanej w wypowiedzeniu umowy o pracę przyczyny.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Ustosunkowując się do przywołanej w rozpoznawanej skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej należy stwierdzić, że w judykaturze przyjmuje się, iż oczywista zasadność skargi, przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że doszło do kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2013 r., III SK 19/13, LEX nr 1402642 oraz z dnia 3 grudnia 2014 r., III PK 75/14, LEX nr 1621619), a przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, LEX nr 560577 oraz z dnia 20 marca 2014 r., I CSK 18/14, LEX nr 1522063). Skarżący jest w tym zakresie zobowiązany do sformułowania w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania odpowiednich wywodów potwierdzających tę okoliczność, a należy pamiętać, że o oczywistości naruszenia prawa możemy mówić jedynie, gdy w rozpoznawanej sprawie doszło do sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2013 r., III SK 43/12, LEX nr 1331343).

Za ugruntowany w orzecznictwie należy uznać ponadto pogląd, zgodnie z którym na etapie przedsądu znajduje zastosowanie art. 398¹³ § 2 k.p.c., stanowiący, że w postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. W przeciwnym razie zachodziłby bowiem dysonans między etapem przedsądu i

późniejszym rozpoznaniem podstaw kasacyjnych z ograniczeniami wynikającymi z tego przepisu, a także z art. 398³ § 3 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2014 r., I UK 408/13, LEX nr 1646932). Natomiast z ustaleń faktycznych, które legły u podstaw zaskarżonego wyroku wynika, iż Sądy przyjęły, że podana w wypowiedzeniu umowy o pracę powodowi przyczyna powiązana z absencjami chorobowymi jest przyczyną pozorną bowiem rzeczywistą przyczyną były przesłanki ekonomiczne – zmniejszenie zatrudnienia, które nie zostały wskazane przez pracodawcę w wypowiedzeniu umowy o pracę. Wobec powyższego, skoro skarżący we wniosku nie podważa ustaleń stanu faktycznego, to nie ma podstaw do stwierdzenia naruszenia prawa materialnego. Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2014 r., III SK 91/13, LEX nr 1511143, czy z dnia 25 lutego 2015 r., V CSK 450/14, LEX nr 1651022).

Sumując powyższe należy przyjąć, że przedmiotowej skargi nie można uznać za oczywiście uzasadnioną, bowiem zaskarżone nią orzeczenie Sądu drugiej instancji - w odniesieniu do wykładni art. 45 § 1 k.p. i zastosowania tego przepisu w okolicznościach faktycznych sprawy - nie jest dotknięte brakami widocznymi „na pierwszy rzut oka”, bez potrzeby dokonywania głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 17 października 2001 r. I PKN 157/2001, OSNP 2003 nr 18, poz. 437; z dnia 7 stycznia 2003 r. I PK 227/2002 OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/2002, OSNC 2004 nr 3, poz. 49 oraz z dnia 26 lutego 2008 r. II UK 317/2007, LEX nr 453107).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.